

Βλέπω τῆς ἄλλαις τῆς Ἐξουσίας
νῶνον μὲ στέγη, σταμύλοι παίδες,
καὶ τὸν ἀέριον τῆς Περουσίας
νὰ καταρτυγῶν στοῦς κερφερέδες.

Κι' ἐγὼ, ποῦ νόμος οἰοῦμαι σκέπω,
στεροῦμι ἔστις, στεροῦμαι σκέπης,
νόμος ἀκούει, νόμος δὲν βλέπει,
μέγαρ' ἀκούεις καὶ δὲν τὰ βλέπει.

Καὶ τώρα πάλι λησμονημένη
μὲ κηδεμόνας μου πανσόφους τάβαλα,
κι' αὐτοὶ μοῦ λένε καλοθρημεῖνοι:
τέτοιο σαράβαλο θέλει σαράβαλα.

Τρίτης πατινάδας μέλος καὶ συνέχεια καὶ τέλος.

Φ.— Ἦλθε, Ρήγξ, κι' ἡ Βουλή
μὲ φωτόλουστη Δευτέρα,
κι' οἱ πατέρες οἱ καλοί,
τοῦ διαβόντρου τὰ κουλούκια,
πριν νὰ ποῦν τὴν καλημέρα
δὲς τοῦ κι' ἄρχισαν χατσούκια.

Ἐτροχίσθησαν σπαθιά γὰρ φρικταῖς μονομαχίαις
κι' ἔγιναν ἀνησυχίαις,
καὶ κατέπληξ' ἕνα γράμμα δύο μαρτύρων μὲ κορώνα,
ποῦ θὰ μείνῃ στὸν αἰῶνα.

Κι' ἀπὸ μερικὸς ἐκρίθη κατὰ νόμον ἀπειλή
κι' ὁ Διάδοχος γὰρ τοῦτο λέν πως ἔθιμωσε πολὺ,
ἀλλὰ μόνον τὴν δική μου δὲν ἐτάραξε χολή,
γιατὶ ζέρω δὲ κι' ἐγὼ κι' ὁ ξυλῆνος σύντροφός μου
πὺς ὁ νόμος τῶν Ρωμηῶν εἶναι μόνολα τοῦ κόσμου,
καὶ καθεὶς τὸν ἑρμηνεύει καθὼς θέλει, Βασιλεῖα,
καὶ τὸν ἔχει γὰρ τοὺς ἄλλους κερμανηῶλα καὶ θηλειά.

Τοῦ νόμου γέννημα κι' ἐγὼ
τὸν νόμο πάντα κυνηγῶ.

Πολίται σεῖς νοματαγεῖς, ποῦ τῶσα δοκιμάεστε
καὶ χάσκετε μὲ τοὺς θεομοῖς κατενοουσιασμένοι,
τοῦτο τὸ πρᾶγμα τῶν Ρωμηῶν, ποῦ νόμος ἰσχυρίζεται,
μοῦ λέγετε παρακαλῶ ποῦ ἴσχυρίζεται, ποῦ μένει;

Γὰρ τοῦτον Ἄργος γίνομαι, γὰρ τοῦτον κουκουβάγια,
μὰ δὲν τὸν βρίζω πουθενὰ τὸν νόμο τὴν κανάγια,
κι' ἂν εἶναι νόμος, βρε παιδιά, τότε γὰρ ποιὸς ἐγράφει;
γὰρ ποιὸς κινεῖται, καὶ γὰρ ποιὸς τὸν βάζουσε στὸ ράφι;

Πλὴν ἔγινε κι' ἀπογραφή,
Μεγαλειότατε, σοφῆ,
κι' ἀπὸ καλύβη χαμηλὰ κι' ἀπὸ ψηλὰ παλάτια
ἔχειλίσαν τὰ πνεύματα καὶ τ' Ἀττικὰ τ' ἀλάτια.

Πρὸς τοῦτοῖς ἀπεγράφησαν κι' ὅσαι σκια προγόνων
προσέρχονται κατὰ καιροῦς στὴς κἀπαις τῶν συγγρόνων,
μὰ κι' ὅσοι ξένοι δόκτωλοι μουντζούνου τὸ Ρωμαϊκό,
μὰ κι' ὅσοι ντόπιοι τὸ μαδοῦν καὶ κατανητὴ φερέοιο.

Καλῶς ἦλθε, Βασιλεῖ μου... πέρασες κι' ἀπὸ τὴν Βιέννη,
καὶ μὲ τοῦτο κᾶτι βγαίνει.
Καὶ τὸν Μπούριαν μᾶς λένε καὶ τὸν Δ' Ἀφρένταλ πὺς εἶδες,
τὶ νὰ σοῦπαν τάχα πάλι; μὰς κανάδωσαν ἐλπιδες;

Πρέπει σώνει καὶ καλά κι' οἱ Ρωμηοὶ νὰ βγαζοῦν τσίκα
γὰρ καράβια καὶ τουφεκία;
Πρέπει νᾶγομε Στρατοῦς;
πρέπει νὰ γενοῦν καὶ Στόλοι;
τάχα καὶ χωρὶς αὐτοῦς
δὲν μποροῦν νὰ πῶν' στὴν Πόλι;

Καλῶς ἦλθε, Βασιλεῖ μου, στὴν χαρὰ μας τὴν μεγάλη...
κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ ρέκτης εἶπε καὶ δὲν εἶχε πάλι
ἄρῃς τὸ περίσσευμα τοῦ...
δοξασμένο τ' ὄνομά του!

Κι' ἀνεβόησαν λαοὶ, Βασιλεῖς καὶ Βασιλίσκοι:
τὶ μραλοῦ θαυματουργοῦ... ποῦ στὸ δῆαβλο τὰ βρίζει.

Τραλαρὸ καὶ τραλαλά,
κι' ἄς ἀρχίσῃ γάμου γλέντι...
τὸν παντρεύομαι καλά
καὶ τοῦ Στόλου τὸν λεβέντη.

Στὸ Παλάτι μας ἐμπρὸς
ἀλαλάζου κόσμου στήσι:
ζήτω ζήτω κι' ὁ γαμπρός
κι' ὁ συμπέθερος κι' ἡ νύφη.

Ἰμναῖον ὕμνος ψάλλω καὶ σοῦ λέω μὲ δρό λόγια,
Βασιλεῖ μου, στοργικὰ
πὺς τὸ κράτος εἶναι τζόγια...
καλῶς ἦλθε, η τραλαλά.

Καὶ καρποσῆσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πρὸς διάγνωση ἀρίστην τῆς Φυματιώσεως,
τυχὸς συμβολῆς μεγάλης καὶ σπουδῆς καὶ γνώσεως
ὕπὸ Σίγχα τοῦ Λοβέρου καὶ τοῦ Γάμμα Δανδρινοῦ,
ὅπου χαιρέ φήμη μύστου τῆς Ιατρικῆς Δεινοῦ,
καὶ προσφέρει κι' ἐργασίαν ἀληθοῦς σηματοκτικῆς
στοῦ Φωκᾶ τὴν κλινικῆν.

Νέον Ἡμερολόγιον λογίας δεσποινίδος,
τῆς Εὐγενίας δηλαδὴ Ζωγράφου τῆς Ἀθίδος,
κομψότατον ἀληθινὰ κι' ἀνάμιστον ἐξ ὅλης
καλλιπεδῆς ἐπαγωγῆς καὶ μάλιστα ποικιλίας.

Λαμπρὸς ὁ νέος Τσαπάλος κι' ἡ τέχνη τοῦ μεγάλου,
μ' αὐτὴν μαγεῖται τὴν ψυχὴν αὐτὴν καὶ τὸ κεφάλι,
κι' ἡ λιγεραῖς τοῦ δοξαριαῖς ἐκεῖ στὴν Παρνασσὸν
τῆς εὐφρημίας ἔτυχαν καὶ πάντων καὶ πασῶν.